

לסוג אנושי שונה

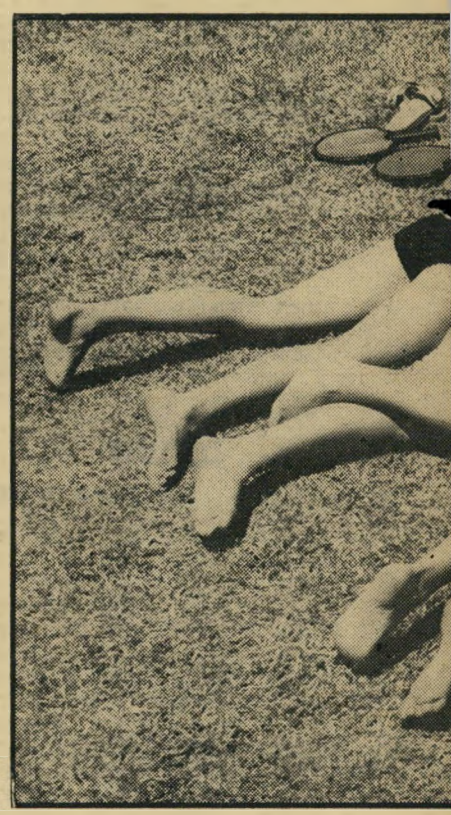
ובנותיהן של החתיכות ובניהם של המחזרים.
 מבחינת הבריכות נמצאת ירושלים ב- מצב הרבה יותר טוב. אין לה ים, ולכן אין ממה להתנקות. בכל זאת אנשים הולכים להתרחץ, סתם, בשביל הכיף.
 הבריכה המפורסמת ביותר שם היא בריכת המריבה. בימים החמים באים אליה ילדי בתי-הספר, נערים ונערות, בחורים ובחורות, כולם משלמים לירה וחצי, ובשבת, כשהם רוצים, הם יכולים גם לרקוד לצלילי תזמורת.
 חוץ ממנה יש בירושלים שלוש בריכות מיוחסות, של בתי המלון: בריכת הנשיא, בריכת הוולג'נד ובריכת גני-הוזה. יש שם בריכת הסנובים בשורש, שהיא בריכה של אנשי או"ם, חובבי אנשי או"ם וחברים. ויש גם בריכת משפחת שרובר, ובה מתרחצת משפחת שרובר.
 בחיפה אין הרבה בריכות, כי יש שם ים. העירייה דואגת לו שיהיה נקי ונעים,

היא מקום מיכגש

עליהם, כשלידם מונחים מאכלים שמונים וערבים — והם אוכלים. לפעמים, פעם ביום, מתחשק למישהו גם לקפוץ לבריכה, הוא לא מתבייש ועושה את זה.
 אוויה נמצאת קצת יותר רחוק ממרכז תל-אביב, לכן המחיר שם הוא רק ארבע לירות תשעים וחמישה גרוש. שם מתרחצות צוות בבגדיים כל דיילות אל-על, וכל מי שלא רוצה להתאכזב מהדיילות הישראליות, הולך לראות אותן בשדה-התעופה עם מדים, ולא באוויה, בלעדיהם.
 בערך באותו מחיר נמצאת גם בריכת סביון. זוהי בריכה סגורה לחלוטין. נכני סים לשם רק אנשי סביון או מכריהם. והם עוסקים שם בעיקר בעסקי החנוות.
 מסתובבים שם נערים צעירים בנעלי טניס לבנות וחולצות גולף, ונערות צעירות בנעלי טניס וחולצות גולף, והנערות הצעירות מתקרבים לאט לאט לנערות הצעירות וה-

טלה

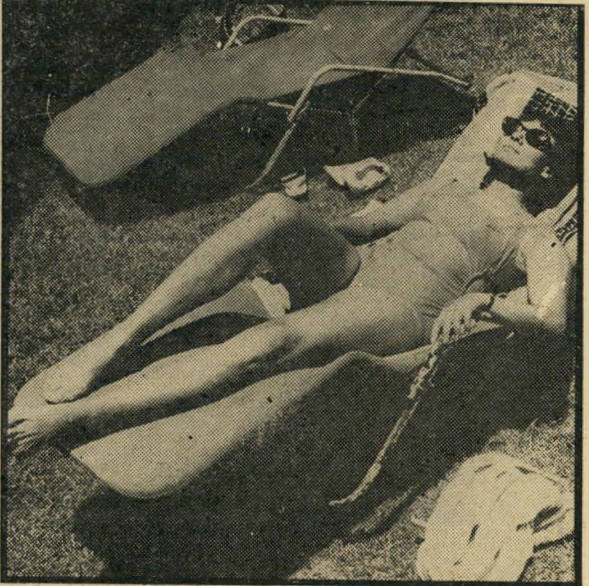

אכדיה

היא בריכת החתיכות. כדי להבטיח שיהיו בה סנובים — דואגים בעליה לשמור על מחירים גבוהים במיוחד. אם לא יועיל — לא יזיק.
 עוד חמש-עשרה לירות, וכשהם רוצים להביא לשם את ילדיהם, הם מוסיפים חמש לירות לכל ילד. פעם עוד היו מקבלים כל חבר על סמך המלצה, עכשיו כבר לא בוררים ומקבלים כל אחד, לכן שם שמח מאוד, בעיקר בשבתות.
 הבריכה הפופולארית ביותר נשארה, למרות הכל, בריכת אכדיה. כל החתיכות של תל-אביב נכנסות לשם בחמש וחצי לירות וכל הילדים שלהן בשלוש וחצי לירות, ובשבתות, כשהשמש זורחת בשמיים, לא רואים שם בריכה מרוב חתיכות ומחזרים,

המפורסמת

מכל החתיכות גט יחד, היא זו השרועה באכדיה. מלכת-השערוריה הבריטית מאנדי רייס-דייביס. יושבת: תלמה מכנס.
 לכן החיפאים, כשהם רוצים להתרחץ, הם הולכים לחוף השקט, או לחוף בתי-גלים, או לחוף הכרמל. מי שבכל זאת מתעקש, יכול להתרחץ שם בבריכת בתי-גלים, או בבריכת הכרמל. אבל אין הרבה מתעקשים. הם הולכים הימה.
 אבל בשאר הארץ כבר נגמלו מזה, ולמי רות שנותרו כמה חופים שוממים ונקיים — איש לא הולך לשם. למה? מי שיסתכל בתמונות שבשמורים אלה, שצולמו תוך שעה אחת לפני הצהריים — יבין את הסיבה.

כפר המכביה

מלא במכביות מהסוג הנראה לעיל, ובספורטאים שגם לפעמים מתאמץ ברור מי בא לבריכה בגלל מי.

שרתו

היא כל כך אכסקלוטיבית, שכמעט אף אחד לא בא אליה. פרט לאנשי המלון, ודריי-המלון והם בדרך כלל עברו כבר את גיל הבריכה.

אוויה

היא בריכה אזורית, בה משתופים צוותי-האוויר הבאים בעיקר משדה התעופה הקרוב. בתמונה: דיילת האוויר יהודית (ג'וזי) אמיר. המחירים באוויה נמוכים יחסית.

באותו לפגוש אותם, ואז, מי בכלל חושב על רחצה, נערים בנעלי טניס וחולצות גולף, כדי לפגוש צעירות לפ. ההורים של הצעירים והצעירות באים גם, לפעמים.

הורים מכל הצדדים מלווים אותם במבטים מעוררים.
 מלבד אלה באות לשם הרבה אמהות, הרי בה סבתות והמוון ילדות קטנטנות, שזופות, עם ביקיני קטנטנים. הן החתיכות האמיתיות של הבריכה הזאת.
 בבריכת כפר-המכביה יש בעיקר ספורי טאיות, וחובבי-ספורטאיות. המחירים באותו מקום לא ברורים לאף אחד, ובעיקר לא לבעלי המקום. באמצע השבוע הם לוקחים מכל מתרחץ שלוש לירות, וביום שבת הם לוקחים מאותם המתרחצים חמש לירות, אבל ביום שבת בבוקר הם מסתפקים ב- שלוש לירות, כדי למשוך את האנשים, וב- ימי שבת רדודים, כשאין די אנשים, הם מסתפקים באותו המחיר.
 ספורטאים שאינם הולכים לכפר המכביה הולכים לקאונטרי קלאב. הם מקבלים שט, תמורת שלושים לירות לחודש, בריכת שחייה, סאונה, מרשי טניס, ואם הם רוצים להביא את בנות זוגם, הם מוסיפים